

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžp/9/2013
Identifikačné číslo spisu:	1010202081
Dátum vydania rozhodnutia:	18.06.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1010202081.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: Mgr. R. A., XXX XX I. č. XX, zastúpeného advokátkou: JUDr. Iveta Rajtáková, Štúrova 20, 042 83 Košice, proti žalovanému: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, Námestie Ľudovíta Štúra č. 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného sp.zn. 8838/2010-2.1.2 z 13. septembra 2010 v spojitosti s rozhodnutím Krajského úradu životného prostredia v Žiline, sp. zn. 2010/00829-3/DUR, zo 6. júla 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 4S/340/2010-48 z 18. januára 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 4S/340/2010-48 z 18. januára 2013 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 8838/2010-2.1.2 z 13. septembra 2010 v spojitosti s rozhodnutím Krajského úradu životného prostredia v Žiline, sp.zn. 2010/00829-3/DUR, zo 6. júla 2010, ktorým nepriznal žalobcovi postavenie účastníka konania vo veci prerokovania jeho pripomienok k zámeru na vyhlásenie zón Tatranského národného parku, zverejneného verejnou vyhláškou sp.zn. 2010/00351-3/Dur,Nm dňa 10. februára 2010. Podľa žalobcu predmetné rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že z obsahu administratívneho spisu žalovaného krajský súd zistil, že podaním z 10. februára 2010 oznámil Krajský úrad životného prostredia v Žiline dotknutým obciam a dotknutým orgánom štátnej správy v Žilinskom kraji „Zámer na vyhlásenie zón Tatranského národného parku“, ktorý vypracovalo Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky. Oznamovateľ informoval, kde je možné nahliadnuť do komplexného zámeru a jeho príloh. Dotknuté obce a štátne orgány boli vyzvané o vyvesenie oznámenia na úradných tabuliach a na zaslanie

pripomienok k zámeru. Listom z 2. marca 2010, doručeným Krajskému úradu životného prostredia v Žiline 5. marca 2010, vzniesol žalobca pripomienky k Zámeru na vyhlásenie zón Tatranského národného parku. Podaním z 23. apríla 2010 prvostupňový správny orgán oznámil verejnosti - fyzickým a právnickým osobám, ktoré podali pripomienky k zámeru, že do vyhodnotenia pripomienok je možné nahliadnuť v priestoroch správneho orgánu - oznamovateľa a na obecných úradoch dotknutých obcí. V prílohe boli zhrnuté pripomienky podávané jednotlivými fyzickými aj právnickými osobami a ich vyhodnotenie zo strany navrhovateľa zámeru. V predmetnom zozname sa žalobca so svojimi pripomienkami nenachádzal, z čoho vyplýva, že k nemu a ním vzneseným pripomienkam správny orgán nepristupoval ako k účastníkovi konania. Svojim postupom správne orgány neumožnili žalobcovi prístup k legislatívnym zámerom vzťahujúcim sa k Zámeru na vyhlásenie zón Tatranského národného parku, t.j. k otázkam týkajúcim sa životného prostredia. V spise je pripojené rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 20S/70/2010-37 z 2. júna 2010, ktorým súd uložil Krajskému úradu životného prostredia v Žiline konať vo veci podania žalobcu, označeného ako Pripomienky k Zámeru na vyhlásenie zón Tatranského národného parku z 2. marca 2010.

Krajský úrad životného prostredia 6. júla 2010 vydal rozhodnutie č. 2010/00829-3/Dur s tým, že nepriznal žalobcovi postavenie účastníka konania v pripomienkovom konaní podľa § 50 ods. 1 zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane prírody“) v rámci procesu vyhlasovania ochrany osobitne chránených častí prírody a krajiny pod. č. 2010/00351/Dur: „Zámer na vyhlásenie zón Tatranského národného parku“. Svoje rozhodnutie odôvodnil aplikáciou § 50 ods. 3 zákona o ochrane prírody. Voči predmetnému rozhodnutiu žalobca podal odvolanie s poukazom na dôvody uvedené aj v podanej žalobe. Následne žalovaný vydal napadnuté rozhodnutie.

S poukazom na čl. 7 ods. 4 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a oznámenie Ministerstva zahraničných vecí SR č. 43/2006 Z.z., o tom, že Národná rada SR vyslovila uznesením č. 1840 zo dňa 23.9.2005 súhlas s Aarhuským dohovorom (ďalej len „Dohovor“) a rozhodla, že Dohovor je medzinárodná zmluva, ktorá má prednosť pred zákonmi podľa čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky krajský súd uviedol, že v zmysle čl. 7 a 8 Dohovoru každá zmluvná strana prijme vhodné praktické a/alebo iné opatrenia zabezpečujúce účasť verejnosti počas prípravy plánov a programov súvisiacich so životným prostredím v transparentných a spravodlivých podmienkach, poskytnúc verejnosti potrebné informácie a zároveň sa každá zmluvná strana bude usilovať, pokiaľ sú ešte možnosti otvorené, o účinnú účasť verejnosti na príslušnej úrovni počas prípravy vykonávacích predpisov a iných všeobecne použiteľných právne záväzných pravidiel orgánmi verejnej moci, ktoré môžu mať významný vplyv na životné prostredie.

Krajský súd ďalej uviedol, že vyhlasovanie jednotlivých zón a podzón chránených území sa uskutočňuje v súlade s ustanoveniami § 19 a § 50 zákona o ochrane prírody. Pripomienky verejnosti môže obec uplatniť v pripomienkovom režime v súlade s § 50 ods. 3, 4 zákona o ochrane prírody. V uvedenom zákone nie je upravené právo verejnosti priamo podávať pripomienky k zámeru a to i z dôvodu, že tento je svojou povahou len podkladom pre vypracovanie návrhu vykonávacieho predpisu, ktorým je nariadenie vlády Slovenskej republiky. Verejnosť teda uplatňuje pripomienky k návrhu tohto všeobecne záväzného právneho predpisu, ktorým sa ustanovujú zóny Tatranského národného parku v rámci pripomienkového konania, vychádzajúc pritom z čl. 21 v spojení s čl. 9 a 10 Legislatívnych pravidiel vlády Slovenskej republiky, schválených uznesením vlády Slovenskej republiky z 8. apríla 1997, č. 241 v znení platnom a účinnom v rozhodujúcom čase. Pripomienku verejnosti je následne predkladateľ návrhu povinný vyhodnotiť a jej prípadné neakceptovanie odôvodniť v rámci vyhodnotenia pripomienkového konania.

Z uvedeného je podľa názoru krajského súdu zrejmé, že verejnosť má možnosť uplatniť svoje pripomienky k návrhu všeobecne záväzného právneho predpisu, čo znamená, že má takmer rovnaké postavenie ako majú pripomienkujúce orgány. Krajský úrad životného prostredia akceptoval aj podávanie pripomienok verejnosti, ktorej pripomienky boli prerokované písomne, a to zverejnením oznámenia o vyhodnotení jej pripomienok na úradných tabuliach. Do vyhodnotenia pripomienok podaných fyzickými a právnickými osobami bolo možné nahliadnuť na Krajskom úrade životného prostredia v Prešove a

Žiline a na obecných úradoch obcí dotknutých zámerom zonácie Tatranského národného parku. Verejnosti teda bola podľa názoru krajského súdu daná možnosť pripomienkovania zámeru, a preto ani žalobca nebol ukrátený na svojich právach, respektíve oprávnených záujmoch a tento postup bol teda v súlade s článkom 8 písm. c/ Dohovoru.

Navyše, krajský súd zdôraznil, že etapa pripomienkového konania bola v danom prípade uzavretá, a tak prípadné dodatočné rozhodnutie o pripustení žalobcu do konania by už nemohli zmeniť uzavretý proces, tak ako to predpokladá čl. 8 Dohovoru. Krajský úrad životného prostredia v Žiline v procese pripomienkovania zámeru akceptoval podávanie pripomienok verejnosti. Ako vyplýva z obsahu administratívneho spisu, obsahovo totožné námietky podalo viac ako 850 fyzických a právnických osôb. Správne orgány prerokovali predmetné obsahovo totožné námietky, ktorých neakceptovanie bolo písomne odôvodnené. Preto je podľa názoru krajského súdu nutné konštatovať, že správne orgány svojím prístupom umožnili žalobcovi prístup k legislatívnym zámerom vzťahujúcim sa k zonácii Tatranského národného parku. Verejnosti bola daná možnosť pripomienkovania zámeru, ktoré pripomienky boli aj prerokované, a preto žalobca postupom správnych orgánov oboch stupňov nebol ukrátený na svojich právach a oprávnených záujmoch.

V danom prípade sa krajský súd stotožnil s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prezentovaným v obdobných veciach vedených pod spisovou značkou 3Sžp/10/2012 a 5Sžp/26/2011.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie, v ktorom žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil a vrátil vec na nové konanie správnym orgánom, alebo zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie. V odvolaní uviedol, že podľa jeho názoru krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu zo 7. marca 2013 žiadal rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „OSP“) preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 212 ods. 1 OSP) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Rozsudok bol verejne vyhlásený 18. júna 2014 podľa § 156 ods.1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ods. 2 ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím alebo postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného č. 8838/2010-2.1.2 z 13. septembra 2010 ktorým, v spojitosti s rozhodnutím Krajského úradu životného prostredia v Žiline, sp.zn. 2010/00829-3/DUR, zo 6. júla 2010, nepriznal žalobcovi postavenie účastníka konania vo veci prerokovania jeho pripomienok k zámeru na vyhlásenie zón Tatranského národného parku, zverejneného verejnou vyhláškou sp.zn. 2010/00351-3/Dur,Nm dňa 10. februára 2010.

V danej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že v obdobnej veci už rozhodol napr. rozsudkom sp.zn. 3SŽp/10/2012 z 13. novembra 2012 a 5SŽp/26/2011 z 26. januára 2011.

Podľa § 250ja ods. 7 OSP, ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd poukazuje na rozsudok najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5SŽp/26/2011 z 26. januára 2011, ktorého text uvádza nasledovne:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Baricovej a členiek JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcu Lesoochranárskeho zoskupenia VLK, č. 27, Tulčík, IČO: 31 30 38 62, zastúpeného JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou so sídlom Štúrova 20, Košice, proti žalovanému Ministerstvu životného prostredia Slovenskej republiky, so sídlom Námestie Ľudovíta Štúra 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 9503/2010-2.1.2 z 11. októbra 2010, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č.k. 2S/358/2010-50 zo 17. augusta 2011, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č.k. 2S/358/2010-50 zo 17. augusta 2011, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: 9503/2010-2.1.2 z 11. októbra 2010, ktorým žalovaný ako odvolací orgán rozhodol o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Krajského úradu životného prostredia v Žiline č. 2010/01000-3/Dur z 02. augusta 2010. Týmto prvostupňovým administratívnym rozhodnutím nebolo žalobcovi priznané postavenie účastníka konania vo veci konania o pripomienkach žiadateľa (žalobcu) k dokumentu č. 2010/00351/Dur: „Zámer na vyhlásenie zón Tatranského parku“. Žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové administratívne rozhodnutie potvrdil.

Krajský súd v Bratislave ako súd vecne a mieste príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 1 a nasl. OSP) po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe (§ 249 ods. 2 OSP) ako aj konania, ktoré vydaniu rozhodnutia predchádzalo dospel k záveru, že žalovaný vychádzal zo správneho právneho posúdenia veci.

Z obsahu pripojeného spisového materiálu krajský súd zistil, že Krajský úrad životného prostredia v Žiline listom zo dňa 10. februára 2010 oznámil dotknutým obciam a orgánom štátnej správy v Žilinskom kraji „Zámer na vyhlásenie zón Tatranského národného parku“ s tým, že požiadal dotknutú obec, aby podľa § 50 ods. 2 zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane prírody a krajiny“) informovala verejnosť o zámere zonácie TANAP-u vyvesením tohto zámeru na úradnej tabuli obce. Listom zo dňa 01. marca 2010 podal žalobca pripomienky k zámeru na vyhlásenie zón TANAP-u a keďže Krajský úrad životného prostredia v Žiline

jeho pripomienky neprerokoval v lehote podľa § 50 ods. 4 ZOPK, podal žalobu na Krajský súd v Žiline, ktorý uznesením zo dňa 19. júla 2010 uložil Krajskému úradu životného prostredia v Žiline povinnosť konať vo veci pripomienok žalobcu. Po tomto rozhodnutí súdu vydal Krajský úrad životného prostredia v Žiline dňa 02. augusta 2010 rozhodnutie č. j. 2010/01000-3/Dur, ktorým žalobcovi nepriznal postavenie účastníka konania a na odvolanie žalobcu žalovaný toto rozhodnutie po zamietnutí odvolanie potvrdil.

S poukazom na Aarhuský dohovor [Oznámenie Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 43/2006 Z.z. o prijatí Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (ďalej len „Aarhuský dohovor“)], citujúc jeho ustanovenia - čl. 3 ods. 1 a čl. 8, ako aj čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a § 50 ods. 1, 2, 3 a 4 zákona o ochrane prírody a krajiny krajský súd uviedol, že žalobca nenamietal porušenie čl. 8 Aarhuského dohovoru v bodoch uvedených pod písm. a/ a b/ (dostatočný časový rámec pre účinnú účasť a zverejnenie návrhov predpisov alebo ich verejné sprístupnenie) ale namietal s poukazom na čl. 8 písm. c/ skutočnosť, že správne orgány mu nepriznaním postavenia účastníka konania odňali právo na aktívnu účasť na príprave tohto vykonávacieho predpisu. K uvedenému krajský súd považoval za potrebné uviesť, že vyhlasovanie jednotlivých zón a podzón chránených území vrátane stupňov ochrany, podrobnosti o ich územnej ochrane a vymedzení hraníc, ustanovuje všeobecne záväzným právnym predpisom orgán oprávnený podľa zákona o ochrane prírody a krajiny.

Citujúc § 19 ods. 1 a § 50 ods. 2, 3 a 4 zákona o ochrane prírody a krajiny a vychádzajúc z čl. 21 v spojitosti s čl. 9 a 10 Legislatívnych pravidiel vlády Slovenskej republiky krajský súd uzavrel, že napriek platnej právnej úprave, o ktorú opreli svoje rozhodnutie žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán, je z obsahu spisu zrejmé, že Krajský úrad životného prostredia v Prešove (ktorý súbežne zabezpečoval proces vyhlasovania zón Tatranského národného parku) akceptoval aj podávanie pripomienok verejnosti, t. j. osôb, ktoré nie sú vlastníelmi (správcami, nájomcami) dotknutých pozemkov a s verejnosťou (viac než 850 fyzických alebo právnických osôb) prerokovali príslušné krajské úrady životného prostredia jej pripomienky zámeru písomnou formou, a to zverejnením oznámenia o vyhodnotení jej pripomienok na svojich úradných tabuliach, pričom oznámenie bolo zverejnené aj na webových stránkach a o zverejnenie na úradných tabuliach boli požiadané aj dotknuté obce v Žilinskom a Prešovskom kraji. Oznámenie fyzickým a právnickým osobám, ktoré ako verejnosť podali pripomienky k zámeru na vyhlásenie zón Tatranského národného parku o vyhodnotení ich pripomienok bolo urobené listom Krajského úradu životného prostredia v Žiline č. j.: 2010/00351-923/Dur zo dňa 23. apríla 2010. Z uvedeného je podľa názoru krajského súdu celkom zrejmé, že verejnosti bola daná možnosť pripomienkovania zámeru na vyhlásenie zón Tatranského národného parku, a preto ani žalobca nebol ukrátený na svojich právach, resp. oprávnených záujmoch.

Na základe uvedeného krajský súd dospel k záveru, že správne orgány vec po právnej stránke správne posúdili a svoje závery aj náležite odôvodnili a že námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a vzhľadom na neúspech v konaní nepriznal žalobcovi právo na ich náhradu.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a zruší rozhodnutie žalovaného aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a prizná žalobcovi náhradu trov celého konania. Rozsudok krajského súdu považoval za nesprávny z dôvodov uvedených v ustanovení § 205 ods. 2 písm. d/ OSP, nakoľko súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a z dôvodov uvedených v ustanovení § 205 ods. 2 písm. i/ OSP, nakoľko rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalovaný v písomnom vyjadrení na odvolanie uviedol, že v plnom rozsahu trvá na svojom písomnom vyjadrení, ktoré bolo Krajskému súdu v Bratislave doručené listom dňa 07. februára 2011 a stotožňuje sa

s argumentáciou Krajského súdu v Bratislave obsiahnutou v odôvodnení prvostupňového rozsudku. Keďže žalobca vo svojom odvolaní neuvádza, v čom konkrétne považuje rozsudok a postup súdu prvého stupňa za nesprávny, t.j. neuvádza dôvody odvolania (s výnimkou citácie príslušných ustanovení OSP), navrhol odvolaciemu súdu, aby toto odvolanie odmietol v súlade s ustanovením § 218 ods. 1 písm. d/ OSP. Ak by však odvolací súd odvolanie žalobcu považoval za odvolanie majúce všetky náležitosti v zmysle OSP, navrhol, aby rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2S/358/2010-50 zo dňa 17. augusta 2011 v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo z dôvodov a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Nakoľko odvolanie, ktoré bolo doručené krajskému súdu 14. októbra 2011, bolo spísané a podpísané kvalifikovaným advokátom a napriek tomu ani po viac ako dvoch mesiacoch od jeho doručenia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky nebolo doplnené, najvyšší súd konštatuje, že odvolanie nebolo možné prejednať z iných dôvodov, ako sú v ňom uvedené. Taktiež z dôvodu, že odvolanie žalobcu bolo zjavne spísané a podpísané kvalifikovaným advokátom, najvyšší súd výzvu na bližšie doplnenie dôvodov odvolania vzhľadom na ustanovenie § 201 ods. 1 OSP (uplynutie lehoty na podanie odvolania) a § 212 ods. 1 OSP (viazanosť odvolacieho súdu rozsahom a dôvodmi odvolania) v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a vzhľadom na to, že odvolanie obsahovalo náležitosti podľa § 205 ods. 1 a § 42 ods. 3 OSP, považoval za nadbytočnú.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Správne súdnictvo zabezpečuje kontrolu zákonnosti rozhodnutia.

Predmetom preskúmavacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým bolo rozhodnuté o priznaní, resp. nepriznaní postavenia účastníka konania žalobcovi vo veci konania o pripomienkach žiadateľa (žalobcu) k dokumentu č. 2010/00351/Dur: „Zámer na vyhlásenie zón Tatranského parku“.

Žalobca teda nesporne napadol rozhodnutie o nepriznaní postavenia účastníka v správnom konaní, ktoré podľa právnej teórie ako aj predchádzajúcej ustálenej súdnej praxe (pozri bližšie napr. rozhodnutia Vrhného súdu v Prahe č. Rs 419 5A 88/97, či Rs 457 5A 7/98, a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžp/1/2010) je rozhodnutím procesnej povahy, a preto je podľa § 248 písm. a/ OSP vylúčené zo súdneho prieskumu. Súdna prax však v ostatnom čase osobitne po vydaní rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-240/09 z 08. marca 2011 pripustila aj súdny prieskum týchto procesných rozhodnutí vo veciach týkajúcich ochrany životného prostredia v tom smere, aby občianske združenia so vzťahom k životnému prostrediu boli považované za účastníka správneho konania a tak mohli mať právo plnohodnotne sa zúčastniť aj súdneho konania (k tomu pozri napr. rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžp/41/2009 zo dňa 12. apríla 2011, 3Sžp/24/2009 z 02. júna 2011, či sp. zn. 3Sžp/48/2009 z 02. augusta 2011).

Pokiaľ žalobca odvolaním namietal, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, najvyšší súd k tejto námietke dáva do pozornosti, že súd v správnom súdnictve (správny súd) nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý zásadne posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta prvá OSP). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva,

vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta druhá OSP). Úlohou správneho súdu nie je namiesto správneho orgánu vykonávať dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu, ani meniť, či doplniť odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia správneho orgánu. Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

K námietke nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom najvyšší súd v zmysle § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s poukazom na zhora uvedené odôvodnenie napadnutého rozsudku uvádza, že nezistil pochybenie zo strany krajského súdu v tomto smere, keď z obsahu spisového materiálu je, ako konštatoval krajský súd zrejme, že verejnosti bola daná možnosť pripomienkovania zámeru na vyhlásenie zón Tatranského národného parku, a preto ani žalobca nemohol byť ukrátený na svojich právach, resp. oprávnených záujmoch.

V zmysle ustanovenia § 212 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP najvyšší súd nezistil ani dôvod na zrušenie rozsudku krajského súdu podľa 250ja veta druhá a § 221 ods. 1 písm. a/ až h/ OSP.

Keďže iné námietky ani podrobnejšie dôvody nesprávneho právneho posúdenia veci žalobca v odvolaní neuviedol, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za také, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Záverom najvyšší súd dáva ešte do pozornosti, ustanovenia § 250 ods. 2 OSP, v zmysle ktorého žalobcom vo veci samej môže byť aj opomenutý účastník správneho konania, ak od vydania rozhodnutia, ktoré nebolo žalobcovi doručené, neuplynula lehota troch rokov (§ 250b ods. 3 OSP). Pozitívne zistenie súdu, že skutočne došlo zo strany konajúceho správneho orgánu k pochybeniu v podobe opomenutia niektorého z účastníkov konania spôsobuje, že takéto rozhodnutie správneho orgánu nenadobúda právoplatnosť (pozri k tomu bližšie uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. III. ÚS 279/2010-21 zo dňa 25. augusta 2010). V rámci konania o žalobe opomenutého účastníka správny súd otázku, či žalobca je alebo nie je opomenutý účastník, šetrí ako otázku predbežnú. Ak dospeje k záveru, že so žalobcom sa malo konať ako s účastníkom konania, uloží správne orgánu doručiť tomuto účastníkovi správne rozhodnutie. Podľa okolností prípadu môže odložiť vykonateľnosť tohto rozhodnutia. Stanoviskom súdu o povinnosti doručiť účastníkovi správne rozhodnutie je správny orgán viazaný a po uskutočnenom doručení predloží súdu administratívne spisy na rozhodnutie o žalobe.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, keďže žalobca nemal v odvolacom konaní úspech a žalovanému zo zákona náhrada trov konania neprislúcha a ani mu v odvolacom konaní trovy nevznikli."

Vzhľadom k tomu, že skutkové zistenia, z ktorých vychádzali správne orgány oboch stupňov v citovanom rozhodnutí najvyššieho súdu boli obdobné ako skutkové zistenia vo veci, ktorá je predmetom tohto súdneho prieskumu sa Najvyšší súd Slovenskej republiky s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 4S/340/2010-48 z 18. januára 2013 stotožnil v celom rozsahu, a preto ho podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.